

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M. O.
przeciwko Skarbowi Państwa Dyrektorowi Aresztu Śledczego w L.
o ochronę dóbr osobistych, zadośćuczynienie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt I ACa 375/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych,**
- 3. przyznaje ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Lublinie na rzecz adwokata K.P. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M.O. w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w L. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę podnieść należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, co obligowało go do sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Istotne zagadnienie prawne przedstawione w skardze kasacyjnej dotyczy tego, czy wskazana w art. 110 § 2 k.k.w. minimalna norma powierzchniowa - 3 m² przypadająca na jednego osadzonego w celi mieszkalnej, powinna być określona przy uwzględnieniu przestrzeni zajmowanej przez umeblowanie celi czy bez uwzględnienia tego umeblowania. Sąd drugiej instancji dokonał w zaskarżonym wyroku wykładni językowej art. 110 § 2 k.k.w. przewidującego, że powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego wynosi nie mniej niż 3 m², zaś cele wyposaża się w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy zapewniający skazanemu osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy. Sąd stwierdził, że obowiązujące przepisy nie przewidują, iż norma powierzchniowa celi mieszkalnej powinna być ustalana po odjęciu powierzchni celi zajętej przez sprzęty użytkowe służące osadzonemu. Podobną wykładnię tego przepisu przedstawiły także Sądy Apelacyjne w [...] w wyrokach wymienionych w odpowiedzi na skargę kasacyjną doręczoną pełnomocnikowi skarżącego, co oznacza ukształtowanie się w orzecnictwie sądów powszechnych poglądu prawnego dotyczącego przedstawionej przez skarżącego kwestii. Skarżący nie wyjaśnił w skardze za pomocą argumentów jurydycznych, w czym przejawia się wadliwość przedstawionej przez Sąd Apelacyjny wykładni art. 110 § 2 k.k.w. ani też nie wykazał trafności preferowanego sposobu rozwiązania tej kwestii; powołał się jedynie ogólnie na konieczność poszanowania praw osób osadzonych do należytej przestrzeni życiowej

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przyczyny kasacyjnej, stąd na orzeczono jak w sentencji.